ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΒΗΣΣΥΝΩΝ

Πῶς ἀπονέμεται ἡ δικαιοσύνη στὴν «χώρα τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων». Ὁ λόγος τῆς γυναικός. Ἡ ἀδυσώπητη τιμωρία τῆς ψεύτρας. Πῶς παντρεύονται οἱ Ἀβησσυνοί. Ἀκριβοδικαία διανομὴ ἐν περιπτώσει διαζυγίου.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς λαοὺς ποὺ ἔχουν παράδοξα ἤθη καὶ ἔθιμα εἶνε καὶ ὁ Ἀβησσυνιακός.

Κ' ἐν πρώτοις ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἀπονέμεται ἡ δικαιοσύνη στὴ μακρυνὴ «χώρα τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων» ὅπως ὀνομάζουν οἱ Ἀβησσυνοὶ τὴν πατρίδα τους, εἶνε μοναδικὸς σὲ ὅλον τὸν κόσμον.

Ὅταν δύο Ἀβησσυνοὶ θέλουν νὰ λύσουν καμμιὰ διαφορὰ δὲν πηγαίνουν στὸ δικαστήριο, ὅπως γίνεται σὲ ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο. Τραβοῦν κι' οἱ δύο κατ' εὐθεῖαν στὴν ἀγορὰ τῆς πόλεώς των ἢ τοῦ χωριοῦ των, ὅπου καλοῦν τὸν πρῶτο γνώριμον ποὺ θὰ βρεθῇ μπροστά τους καὶ τοῦ ἀναθέτουν καθήκοντα δικαστοῦ. Ὁ αὐτοσχέδιος ὅμως αὐτὸς δικαστὴς πρέπει ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῶν δύο ἀντιδίκων καὶ νὰ θεωρῆται ἀπὸ τοὺς συμπολίτας του ἔντιμος καὶ δίκαιος.

Ὁ Ἀβησσυνὸς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ ὅταν καλεῖται γιὰ νὰ λύσῃ μιὰ διαφορὰ δύο συμπολιτῶν του.

Εἶνε ὑποχρεωμένος θέλοντας καὶ μὴ νὰ ἀφίσῃ κάθε ἄλλη δουλειά του καὶ νὰ δικάσῃ, ἡ δὲ ἀπόφασίς του εἶνε ἀπολύτως σεβαστὴ καὶ ἐκτελεστή. Ἡ δίκη γίνεται στὸ ὕπαιθρο μπροστὰ σὲ ὅλον τὸν κόσμο.

Ὅταν ὅμως τύχῃ καὶ παρατείνεται ἡ διαδικασία, εἴτε διότι εἶνε πολλοὶ οἱ μάρτυρες εἴτε διότι αἱ καταθέσεις των εἶνε ἀντιφατικές, τότε ὁ δικαστὴς καλεῖ μιὰ γυναῖκα ἡ ὁποία πρέπει νὰ εἶναι ἐνήμερος τῆς ὑποθέσεως τὴν ἐρωτᾷ καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἰδικῆς της καταθέσεως ἐκδίδει τὴν ἀπόφασί του χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν του καμμία ἀπὸ τὶς καταθέσεις τῶν ἀνδρῶν.

Καὶ τοῦτο γιατί, σύμφωνα μὲ μιὰ παλαιοτάτη Ἀβησσυνιακὴ παράδοσι ἡ μαρτυρία μιᾶς γυναικὸς δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀμφισβητηθῇ. Ἐὰν ἑκατὸ ἄνδρες βεβαιώσουν ἕνα πρᾶγμα καὶ μία γυναῖκα βεβαιώσῃ τὸ ἀντίθετο θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἡ βεβαίωσις τῆς γυναικός. Ὁ λόγος τῆς Ἀβησσυνῆς εἶνε καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἴδια ἱερὸς καὶ σεβαστός.

Ἡ γυναῖκες τῆς χώρας τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων δὲν λὲν ποτὲ σὲ καμμιὰ περίστασι ψέμματα, γιατὶ ξέρουν πολὺ καλὰ ποία ἀδυσώπητη καὶ φρικτὴ τιμωρία τὶς περιμένει, ὅταν ἀποδειχθοῦν ψευδόμενες.

Ἐὰν σὲ μιὰ δίκη ἀποδειχθῇ ὅτι μία γυναῖκα εἶπε ψέμματα, τότε ὁ δικαστὴς προσκαλεῖ ἀμέσως τὸν χασάπη τοῦ χωριοῦ ὁ ὁποῖος φτάνει κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα τεράστιο ψαλλίδι. Ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ τὸν συνοδεύουν. Μὲ τὸ ψαλλίδι αὐτὸ κόβει σύρριζα τὰ μαλλιὰ τῆς «ψεύτρας».

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη καὶ ἐφ' ὅρου ζωῆς ἡ ψεύτρα πέφτει σὲ μιὰ ἐσχάτη περιφρόνησι ὄχι μόνο τῶν γνωστῶν καὶ τῶν φίλων της, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν στενωτέρων συγγενῶν της.

Δὲν μπορεῖ πιὰ οὔτε νὰ παντρευτῇ, οὔτε νὰ ζῇ στὴν κοινωνία. Τίποτε δὲν εἶνε ἀρκετὸ νὰ τὴν ἐξιλεώσῃ γιὰ τὸ σφάλμα της ἀπέναντι τῆς Κοινῆς γνώμης. Καὶ ὅταν θὰ πεθάνῃ δὲν βρίσκεται ἄνθρωπος νὰ τῆς δώσῃ ἕνα ποτήρι νερό.

Μπορεῖ μιὰ γυναῖκα στὴν Ἀβησσυνία νὰ κλέψῃ, νὰ δολοφονήσῃ, νὰ ἔχῃ δώδεκα συζύγους καὶ ἑκατὸ φίλους καὶ ἐν τούτοις ν' ἀπολαμβάνῃ τῆς ἐκτιμήσεως καὶ τῆς ἀγάπης τῶν συμπατριωτῶν της. Ἅμα ὅμως ἀποκαλυφθῇ ψευδομένη χάνεται, καταστρέφεται, ἐξευτελίζεται γιὰ πάντα.

Καὶ οἱ θεσμοὶ τοῦ γάμου στὴν Ἀβησσυνία βασίζονται στὴν ἱερότητα τοῦ λόγου τῆς γυναικός.

Στὴ χώρα τοῦ Βασιλέως τῶν Βασιλέων γίνονται τέσσερα εἴδη γάμου.

Πρῶτα εἶνε ὁ θρησκευτικὸς γάμος ὁ ὁποῖος συνδέει τοὺς συζύγους ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἐπίγεια ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἐπουράνια ζωή. Οἱ σύζυγοι ποὺ ἑνώνονται διὰ θρησκευτικοῦ γάμου δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ξαναπαντρευθοῦν ἂν τυχὸν χηρέψουν. Ἡ τελετὴ τοῦ θρησκευτικοῦ γάμου γίνεται μέσα στὴν ἐκκλησία, ὅπου οἱ δύο σύζυγοι μὲ τὰ χέρια ἐπάνω στὸν σταυρὸ ἀνταλλάσσουν ἀμοιβαία ὑπόσχεσι αἰωνίας πίστεως καὶ ἀγάπης ἐνῷ ὁ παππᾶς τοὺς ραίνει μὲ ἄσπρα λουλούδια. Θρησκευτικὸ γάμο κάνουν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστο στὴν Ἀβησσυνία οἱ κληρικοὶ καὶ τὰ μέλη τῆς ἀνωτέρας κοινωνικῆς τάξεως, οἱ λεγόμενοι «Ρᾶς», ἀρχηγοὶ δηλαδή.

Ἡ μεσαία τάξις καὶ ὁ λαὸς συνειθίζουν τὸν πολιτικὸ γάμο ὁ ὁποῖος συνίσταται σὲ μιὰ μεγάλη ἑορτὴ ποὺ δίδεται στὸ σπίτι τῆς νύφης. Τῆς ἑορτῆς προεδρεύει ὁ παππᾶς τῆς ἐνορίας ὁ ὁποῖος ραίνει μὲ ἁγιασμένο λάδι τοὺς δύο συζύγους ἐνῶ οἱ βοηθοί του (ψάλτες, διάκονοι κλπ.) κουνοῦν τὰ θυμιατήρια ψέλνοντες θρησκευτικὰ ἄσματα. Οἱ δύο νεόνυμφοι ἀπὸ τὴν αὐγὴ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου των ἕως ὅτου νυχτώσει εἶνε κουκουλωμένοι μὲ μακρεῖς, φαρδεῖς καὶ τόσο πυκνοὺς πέπλους ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ διακρίνῃ ποιός εἶνε ὁ γαμβρὸς καὶ ποιὰ ἡ νύφη. Καὶ τοῦτο γιατὶ φοβοῦνται τὸ «κακὸ μάτι» δηλαδὴ τὴ βασκανεία. Ὅταν νυχτώσῃ βγάζουν τοὺς πέπλους των καὶ μετέχουν καὶ αὐτοὶ στὸ γενικὸ γλέντι. Οἱ Ἀβησσυνοὶ πιστεύουν ὅτι τὸ «κακὸ μάτι» μόνο τὴν ἡμέρα μπορεῖ νὰ πιάσῃ.

Ὁ πολιτικὸς γάμος μπορεῖ νὰ διαλυθῇ χωρὶς καμμιὰ διαδικασία ἐὰν συμφωνήσουν καὶ οἱ δύο σύζυγοι νὰ χωρίσουν. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν μόνον ἡ γυναῖκα ζητήσῃ νὰ χωρίσῃ, λέγοντας ὅτι ὁ ἄνδρας της τὴν κακομεταχειρίζεται, φτάνει ἡ βεβαίωσίς της γιὰ νὰ διαλυθῇ ὁ γάμος.

Ἐν περιπτώσει διαζυγίου ὅλα τὰ πράγματα—παιδιά, κατοικίδια ζῷα, ἔπιπλα, ροῦχα, μαγειρικὰ σκεύη κλπ.—μοιράζονται σὲ δύο ἀπολύτως ἴσα μέρη ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα πέρνει ὁ ἄνδρας καὶ τὸ ἄλλο ἡ γυναῖκα. Ἐὰν μέσα στὸ σπίτι ὑπάρχει μόνο μία κατσαρόλα τότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους πέρνει τὸ σκέπασμά της καὶ ὁ ἄλλος τὴν κατσαρόλα.

Τὸ τρίτο εἶδος γάμου εἶνε ἕνα συμβόλαιο ποὺ ὑπογράφουν οἱ δύο σύζυγοι ἀναλαμβάνοντες τὴν ὑποχρέωσι νὰ ζήσουν μαζὺ ἐπὶ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα μετὰ τὴν πάροδο τοῦ ὁποίου ὁ γάμος θεωρεῖται αὐτοδικαίως διαλυμένος, ἐκτὸς ἐὰν οἱ σύζυγοι συμφωνήσουν καὶ πάλι νὰ ἀνανεώσουν τὸ συμβόλαιό τους. Ἀλλὰ καὶ προτοῦ περάσῃ ἡ προθεσμία τοῦ συμβολαίου μπορεῖ νὰ λυθῇ ὁ γάμος ἂν ἡ γυναῖκα βεβαιώσῃ ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν κακομεταχειρίζεται.

Τὸ τέταρτο εἶδος τοῦ γάμου εἶνε ἡ συνήθης συμβίωσις, ἀρκεῖ οἱ δύο συζῶντες νὰ τὸ δηλώσουν ἁπλῶς στὴν ἐξουσία.

Μὲ ὁποιαδήποτε ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω συστήματα καὶ ἂν γίνῃ ὁ γάμος ὁ γαμβρὸς πρέπει νὰ διορίσῃ δύο κηδεμόνας οἱ ὁποῖοι ἐγγυῶνται γιὰ τὴν καλὴ διαγωγή του. Ὁ Ἀβησσυνιακὸς νόμος δίνει στὸν σύζυγο τὸ δικαίωμα νὰ δέρνῃ τὴν γυναῖκα του.

Ἀλλὰ ἐὰν ἡ γυναῖκα διαμαρτυρηθῇ τότε οἱ δύο κηδεμόνες ὑποχρεοῦνται νὰ τῆς πληρώνουν ἑνάμισυ σελλίνι (30 δραχμὲς) τὴν ἡμέρα μέχρις ὅσου ὁ σύζυγος ἀποφασίσῃ νὰ μὴν τὴν κακομεταχειρισθῇ πιά.

Ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις τοῦ ἀπίστου συζύγου

Ὁ Ἀβησσυνιακὸς νόμος δὲν ἀναγνωρίζει κανένα ἄλλον συγγενικὸ δεσμὸ στενώτερον ἀπὸ τὸν γάμο. Ἐν τούτοις ἐὰν ἀποθάνῃ ὁ σύζυγος ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἡ γυναῖκα του μπορεῖ νὰ κληρονομήσῃ τὴν περιουσία του.

Σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ σύζυγος ἀποστήσει πρὸς τὴ σύζυγό του, συλλαμβάνεται καὶ θανατώνεται ἀπ' τὴν ἴδια τὴ γυναῖκα του.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἀβησσυνὸς ἀγοράζει τὴν σύζυγό του ἀπὸ τοὺς γονεῖς της ἢ τοὺς κηδεμόνας της ἀντὶ ὡρισμένου ποσοῦ. Ἡ τιμὴ ὅμως ποικίλλει. Μιὰ γυναῖκα νέα, λόγου χάριν ποὺ θὰ παντρευθῇ ἕναν κοινὸ πολίτη ἀγοράζεται εἴκοσι λίρες στερλίνες.

Ἂν πρόκειται νὰ παντρευθῇ ἕναν «Ρᾶς» τότε ἀγοράζεται ἑκατὸ λίρες. Ὅσο περνάει ὅμως ἡ ἡλικία τῆς γυναικὸς τόσο ξεπέφτει καὶ ἡ ἀξία της. Ὅταν λόγου χάριν γίνει 50 χρονῶν ἡ ἀξία της φθάνει μόνο σὲ 40 δραχμές. Ἀλλὰ ὅσο καὶ ἂν γεράσῃ μία γυναῖκα ὁ λόγος της δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ ἀμφισβητηθῇ.

Ἂν μία γυναῖκα μπορεῖ νὰ βεβαιώσῃ ὅτι ὅλα τὰ παιδιά της τὰ ἐγέννησε μὲ ἕναν ἄνδρα τὸν ὁποῖον ἐγνώρισε μόλις γιὰ μιὰ μέρα, ὁ ἄνδρας ἐκεῖνος ὑποχρεοῦται νὰ ἀναλάβῃ τὴν διατροφὴ τῶν παιδιῶν της ἕως ὅτου μεγαλώσουν. Καὶ ὅταν φθάσουν σὲ ἡλικία γάμου εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ τὰ προικίσῃ.

ΤΑ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΤΙ ΤΡΑΒΟΥΝ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΣΙΑΜ

Στὸ Σιάμ ἡ ὑπανδρες γυναῖκες δὲν περνοῦν φαίνεται καθόλου εὐχάριστη ζωή. Ἰδοὺ τί ἀξιώσεις ἔχουν οἱ Σιαμῖται ἀπ' τὶς γυναῖκες των :

— «Στὴν γῆ δὲν ὑπάρχει γιὰ τὴν γυναῖκα ἄλλος Θεός, ἀπὸ τὸν ἄνδρα της !»

— «Ἂν ὁ σύζυγος γελάσει πρέπει νὰ γελάσῃ κ' ἡ γυναῖκα του. Ἂν ὁ σύζυγος κλάψῃ πρέπει νὰ κλάψῃ κ' ἡ γυναῖκα του».

— «Ὅταν ὁ σύζυγος λείπει ἀπὸ τὸ σπίτι ἡ γυναῖκα του πρέπει νὰ μείνῃ νηστική, νὰ κοιμηθῇ στὸ πάτωμα, καὶ νὰ μὴ περιποιηθῇ καθόλου τὸν ἑαυτό της».

— «Ἂν ὁ σύζυγος δείρῃ τὴν γυναῖκα του, αὐτὴ ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ τοῦ φιλήσῃ τὰ χέρια μὲ σεβασμὸ καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην γιατὶ τὸν ἐξώργισε».

— «Ἂν ἡ σύζυγος εἶναι ἄπιστη, ὁ σύζυγος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὴν κάψῃ, ἢ νὰ τὴν σταυρώσῃ, ἢ νὰ τὴν κομματιάσῃ».

***

Εἰς τὴν Μελανησίαν, ὁ ἀπατηθεὶς σύζυγος.....καταβροχθίζει τὴν ἄπιστη σύζυγό του....